

Meddig vagyunk igaz követői?

Ragyogó, békés tavaszban készülünk az ünnepre, mindent kigondoltunk, elképzeltünk, megtervezünk. Készülünk a szereteteinkkel való találkozásra, várjuk haza, vagy éppen mi készülünk útra kelve felkeresni őket.

Ritkán használt ételek receptjeit előkeresve, konyhai fortélyokat ismerők és lelkes amatőrök készülnek az ünnepi asztalt roskadásig teríteni. Hagyományos módon, szépen és gazdagon díszítve vagy csak

épp festékbe mártva készül a piros tojás, és közben verset tanulva vagy harmatvizet gyűjtve készülnek a locsolkodók. Főleg kisgyermekes családoknál még a nyuszi is készül, hogy akár az otthon növesztett fű közé, akár a kertben titkos helyen kialakított fészkébe rejtse a csokitojásokat.

Templomba is készülünk. Még azok is, akik csak ritkán szoktak. És készülünk mi, lelkipásztorok is a templomba jövő nagyszámú gyülekezetnek szívhez szóló szavakkal a feltámadt Jézust hirdetni. Készülünk Jézussal együtt ünnepelni, mert igaz követői, holtig hűséges hívei vagyunk – ezt fogadtuk meg a konfirmáció alkalmával, ki régebb, ki csak most, néhány napja.

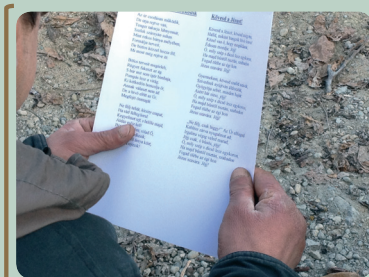
Egykor Péter is az volt. Az ünnepre való készülődésben ő is mindent kigondolt, elképzelt és megtervezett... s aztán minden másképp alakult. A megváltozott körülmények között pedig hamar beteljesedett a kereszthalálra készülő Jézus szava: „Mondom neked, Péter: ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.” (Lk 22,34)

Ragyogó, békés tavaszban készülünk Jézussal együtt ünnepelni, miközben próbáljuk magunktól távol tartani a nem is oly távoli harcok zaját – de, ha világunk tőlünk független események hatására megváltozik, ha elgondolásaink, elképzeléseink és terveink összedőlnek, akkor vajon mi is megtagadjuk Őt?

Oroszhegyi Attila Zsolt
pusztakamarási lelkipásztor

A TARTALOMBÓL

Valakihez tartozva

(A hajléktalanmisszióról
a 3. oldalon)

Táncos pap Mezőkeszűben

(Interjúnk a 6. oldalon)

A Presbiteri Szövetség közgyűlése

(Beszámolóink a 8. oldalon)

Keresztyén alázat, kötelező családlátogatás

Korkép az egyházi életről
Bódi Sándor főgondnokkal

Bódi Sándor neve évtizedek óta elválaszthatatlanul összefonódik a kolozsvári református egyházi közélettel. Arra kértük, meséljen magáról, készítsen korképet és adjon tanácsot a legfontosabb teendőink tekintetében.

A Kolozsvári Egyházmegye főgondnoka hosszú egyházi karriert futott be a rendszerváltást követően. Felesége biztatására már a '70-es években bekapcsolódott az istentiszteleték hitet és öntudatot védő világába. Vallja, hogy „a fizikai és szellemi diktatúrában nem lehetett értelmes szót hallani, csak a színházban és a templomban”. Az útmutatást Tőkés István igehirdetései jelentették számára abban a sivár szellemi környezetben.

Kállay Csaba lekipásztor felkérésére vállalta el a presbiteri tisztséget, és így lett részese a Kolozsmonostori Egyházközség születésének is. A '90-es évek végén szembesült a lekipásztorokat megosztó érdekellentétekkel, és ez mélységesen elszomorította. Pályázat útján lett az Erdélyi Református Egyházkerület főkönyvelője, így a legfelsőbb egyházi irányvonalakat is érzékelhette. Immár második megbízatásának tesz eleget az egyházmegye főgondnokaként. A vizitációs bizottságban az esperes oldalán vezeti az egyházlátogatást. Szelíd szigorúsággal nézi át a leltárt, és ad tanácsot anyagokban, lelkiekben egyaránt. „Vidám hangulatban folyik az egész vizitáció, annak előtte sem azért mentünk ki, hogy falhoz állítsunk valakit, hanem hogy segítsünk. Ma is főleg az adminisztráció vezetésében segítünk.”

A '90-es években a lelkészekre rengeteg teher hárult, amikor munkatársak hiányában naponta több istentiszteleten is a hívek szolgálatában álltak, mára elérte ezt a közösséget is a nyugati szekularizáció szele, Európa mellőzi keresztyén gyökereit, szaporodnak a mecsetek, a terrortevékenységek kiéleződnek, nyugati fia-

talok csatlakoznak a keresztyénüldözésekhez Közéleleten – summázza a korképet. „A középkorban az egyház volt a teljhatalmú politikai és adminisztratív ura mindennek, amely nem volt helyes. Ezeket természetesen szét kell választani. Ám úgy látszik, hogy az egyház befolyása az utóbbi időben mindinkább háttérbe szorul” – mondja Bódi Sándor.

A Váralmásón nevelkedett gyermek szemével úgy látja, régebb a lelkészre felnéztek, segítettek mindenben. Ma, ha fizetése van a lelkésznek, akkor hívei anyagilag már nem állnak úgy mellé, mint régen. A falvak elszegényednek, és minél kevesebben vannak, annál jobban acsarkodnak egymásra, a lelkésznek nagy bölcsességre van szüksége e kapcsolatokat

rendezni, ezért fontos a családlátogatás, hogy elbeszélgessen az emberekkel.

A Presbiteri Szövetség jelenlegi fellendüléséről azt gondolja, sok múlott a lelkészek hozzáállásán is, akiknek be kell látniuk, hogy a presbiteriek mozgósítása nélkül lehetetlen az egyházi élet. „Sokat számít egy jó csapat kialakítása, egy megfelelő ember a szövetség élén, és ezt megtaláltuk Floriska István személyében. A gyerektáborok, az önkéntes munkák a szórványban azt jelzik, létezőnk.” Tanácsként a lelkészek felé a közvetlen kapcsolatok ápolását ajánlja, akiknek városon a presbiterekkel legalább egyszer el kellene jutniuk a családokhoz. „Falun nem nagyon értik a régies nyelvezetet, elő kell venni a közérthetőbb bibliafordításokat, hogy tudjanak az emberekhez szólni. A keresztyén alázat a leginkább igényelt szolgálati viszonyulás az egyházhoz, a hívekhez, a munkához, hogy az irányvesztett embereknek utat tudjanak mutatni, mert az egyháztagnak szinte mindenben elvesztették bizalmukat. A lelkészeknek megértőbbeknek kellene lenniük egymás iránt. Vállalják együtt az egyházmegye dolgait, így az újságok fenntartását is. A közérdeket szem előtt tartva, tegyük félre egyéni ambícióinkat” – összegzi tanácsát a főgondnok, és Bódi Sándor lelkületét ismerve, nem is tűnik olyan lehetetlennek. Jó egészséget, és áldott szolgálatot kívánunk neki!

Máté István
magyarlétai lekipásztor

Valakihez tartozva

Hajléktalanmisszió a Törökvágáson

Városunkban az utcákon járva számos kéregetővel találkozhatunk. Sokszor felháborodunk, hiszen minthogy dolgozni mennének, inkább kéregetnek.

De nyílt szemekkel járva észrevehetjük azokat is, akik nem kéregetnek, akik megküzdnek a maguk módján a mindennapi megélhetésért. Igen, sokszor a mi hulladékunkban keresgélve szerzik meg a mindennapi falatot, ki-dobott holminkat a

járda szélén eladják. Van, aki alkalmi munkából fizet egy kis fűtés nélküli albérletet, van, aki padlást bérel, van, aki híd alatt húzódik meg, vagy egy gőzölgő kanálisfedőn melegíti magát.

A hajléktalanokat általában lenézzük, megvetjük. Sokszor a nehéz helyzetben levőket hibáztatjuk

azért, amiért idejutottak. Pedig sokan közülük nem tehetnek róla. Sokszor elítéljük azokért a „törvényekért”, amelyek szerint élnek, pedig elengedhetetlen feltétele túlélésüknek. És mégis. Valakinek gondja van az elesettekre, szűkölködőkre. Az Úr Isten megadja számukra is, amire szükségük van (Mt 6,25–26). A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet hallgatói

hétről hétre már évek óta végzik számos támogatóval együtt a hajléktalanokért folytatott missziót. Hetente találkoznak, hogy továbbítsák Isten bátorító és vigasztaló üzenetét, hogy lehetőséget nyújtsanak a közös éneklésre és az együtt

imádkozásra. Így teremtette meg Isten annak lehetőségét, hogy megérezhessék, milyen is az, amikor valahova, valakihez tartozunk.

Ezt a kicsiny gyülekezetet a Kolozsvár-Törökvágási Egyházközség fogadta be, s nyújt biztos helyet a rendszeres találkozásra, ugyanakkor segítséget is

nyújt a szolgálat végzésében. Az igehirdetés mellett a teológusok ruhát is osztanak, szendvicseket visznek. Ha szükséges, még gyógyszer is kerítenek, a meleg teát a helyi gyülekezet biztosítja. Egy jótevő törökvágási egyháztag – a Lélektől indítatva – vállalta, hogy meleg ebédet szállít a hajléktalanok számára.

Áldott legyen az Úr, hogy munkatársnak szólít mindnyájunkat maga mellé, és részt vehetünk tervének megvalósításában!

Béres Levente
teológiai hallgató

Húsvéti vigasztalás

Életünk apró, mindennapi szükségének kielégítése, az élelem- és ruhakérdés mindig fontosabb volt az életet meghatározó „nagy kérdéseknél”. A holnapi ebédről vagy az esti szórakozásról mindig többet tudunk mondani, mint a húsvétról vagy az örök életről. Észre sem vesszük, hogy Isten keres bennünket, mert nem figyelünk oda a nekünk üzenő jeleire.

Legtöbb esetben a húsvét akkor válik igazán megrendítővé, ha tapasztalnunk kell, hogy életünk az árnyékok völgyébe ível; betegség, szenvedés vesz körül. Talán azt is át kell élnünk, hogy az, akit szerettünk, akivel együtt neveltünk, és aki egy édesen suttogott nevet hordozott, névtelenül belezuhan a halál semmijébe. Itt jelentkezik a mi boldogtalanságunk és a húsvét vigasztaló összetartozása.

Húsvétkor az egyház az élő Urat ünnepli, aki győzött a halálon, poklokban és sátánon. Krisztus feltámadása a *reménységet* hozta el a fájdmaktól gyötört, haláltól fenyegetett világunkba. Aki hisz az Ő végső győzelmében, bizton remélheti sorsának jobbra fordulását – nemcsak átmenetileg, hanem örökre, s nemcsak belső-lelkileg, hanem külső-testileg is.

Ha szívedbe zárod a húsvéti evangéliumot, megtapasztalhatod, hogy Isten másvalakit lát benned, mint

akivé tette magát. Nem nézi a szennynek azt a vastag burkát, amely elrejti istenfiúságot, hanem a porban heverő drágagyöngyöt látja, akiért Jézus elhordozta a keresztet, megjárta a poklokat, hogy szíved egyszerre dobbanhasson az Ővével.

Tudnod kell, hogy Jézus melléd állt, s az életedet elborító árnyék el fog szállni, mert Ő már átélte mindazt, amit most te érzel. Szervedésedben nem vagy egyedül: veled van, hogy kiszabadítson téged. Ne kételkedj hatalmában, mert Ő még a halálon is keresztülment. A gyötrelme sötét vermében ülve, ne keresgélj tétova sugarakat, hanem fordítsd tekintetedet lefelé a padlóra, s meglátod Őt ott ülni veled. Még az emberi kétségbeesés legvégső határán sem hagyott magadra.

Az Atya mindenki számára meggyújtotta a gyertyákat az Ő mennyei hajlékában, mindenkinek asztalt terített, tehát nem haragszik rád. Téged is hazavár! Szervedéseidet és boldogtalanságodat ne tekintsd büntetésnek, mert Jézus halála és feltámadása minden bűnödért *már* megfizetett. Bűneid már megbocsáttattak, senki sem vádolhat, senki sem árthat, mert sem betegség, sem fájdalom, sem gyász, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el Istennel szerelmétől, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van.

Péntek Árpád

„Félelmetes állapot a magány. Jézus legelkeseredettebb szavait is ez váltja ki, az elhagyatottság. »Uram, Uram, miért hagytál el engem!« – ezzel a kiáltással élte át talán a legmélyebben az emberi természet fájdmát és veszélyeit. Nem ismerte ugyan az unalom, a szomorúság elősivatagait, de átélte a magány legriasztóbb fájdmát, s ő, aki minden szenvedést magára vett, ezt az egyet elviselhetetlennek találta. S valóban: a valódi magányban senki nem maradhat meg tartósan büntetlenül és büntetlenül.

Különös, hogy a krízis és a megoldás legtöbbször mennyire egybeesik, milyen szoros drámai kapcsolatot tart egymással. A kór és a gyógyítás szavai szinte azonosak. Magányosak lettünk – mert nem tudunk

magányosak lenni. Mit jelent ez? Jelenti azt, hogy az ember, ki a külsőségeket, a kinti ingereket hajszolta, eltompult, s elvesztette belső fogékonyságát, hallását a csendre, képességét az elmélyülésre. Elfelejtett befele fordulni. S ezzel egyidejűleg veszítette el másik képességét is, nyitottságát a világ, a többi ember felé.

[...]

Divatszó lett a magány, s ez mindenestre jelzi, hol kell a ma keresztényének vigyázni, miből kell korszerű vizsgát tennie?

Magányból. Abból, hogy magányában hogyan tud minél mélyebb, minél élőbb és állandóbb kapcsolatot teremteni Istennel.”

Pilinszky János

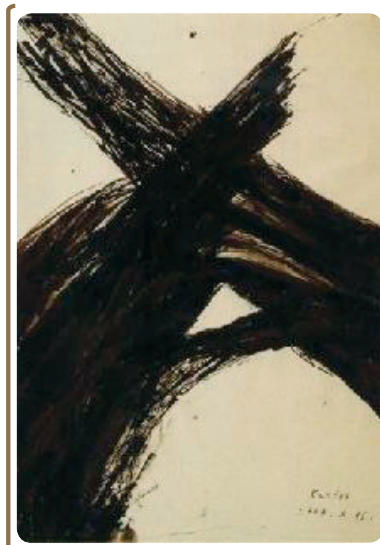
Betegágyak hitvallása

A lelkipásztor naponta veszi tudomásul, hogy nem könnyű a lelkek pásztorának lenni. Nemcsak a temetéseken, a különleges családi gondokban szokott ránk nehezdedni a szolgálat súlya, de a legnehezebb talán a betegek mellett szolgálni. Látni a gyógyíthatatlan kór reménytelenségét, és vigasztaló szavakat hozni oda, ahol emberileg már minden lehetetlen. Néhány év szolgálat már elég ahhoz, hogy emlékek sokasága gyűljön össze bennünk. Van közöttük bőven évekre elkésérítő, melyek után hosszú ideig gyötrődik a lelkünk, de olyan építők és magrázóak, hogy csakúgy belepírul a lelkésznek arca is a szégyenkezésbe az „egyszerű” emberek nagy hite láttán. Mert létezik-e meghatóbb, mint az évekig ágyhoz, tolokocsizhoz kötött feleség, gyermek mellett hűségesen kitartó gondozó férjnek, szülőnek példája?

Évekig voltam olyan kolozsvári gyülekezet lelkésze, ahol a templomra néző házból szomszédasszonyunk minden istentiszteletet és nyugalomát zavaró harangszót ékes, változtatott szavú szidalmakkal kísért. Ezzel szemben ma is a legnagyobb csodálattal látom vasárnaponként az alsóvárosi templomba órákig totyogó, járnai is alig tudó idős presbitert. Gondoljuk csak meg: milyen nagyon vágyakozhat Isten háza után az, aki minden istentiszteletre reggel hétkor indul el, hogy tíz órára beteg lábain megérkezzék!

A legnagyobb szomorúság, de igen gyakran léleképítő öröm is a betegágyak hitvallása. Hatalmas erő itt az Ige szava – a legtöbb helyen várják és kérik –, de a lelkész őszinte vigasztalására is szomjasak. Milyen nehéz emberi módon szólni, amikor már emberileg minden lehetetlen. Hát amikor nem várnak, amikor nem kellünk? A kiabáló, a látogatót hitetlenül kiutasító beteg lármáját is el kell alázatosan fogadni: „Nem vagyok halálos beteg, nem kell nekem a pap, hagyjon nekem békét!” De volt, amikor olyan ágnál kellett megállni, ahol a haldokló beteg múltjának minden förtelmét gyónta meg az utolsó percek mélységével. A paráznaságot, az italt, a szétvert családot

és egész közösségének megvetését. Volt olyan eset is, amikor a kommunizmus eszméi juttattak valakit kiskirálysághoz, a hatalom legmagasabb csúcsára, és falujának legnagyobb ellensége, saját népének leggyűlöltebb fia lett. Naponta várta, türelmetlenül óhajtott a lelkész igeolvasását és imádságát. Nehéz volt látni a halálos betegség mélységéig érkező hatalmas férfi megtörését. Ahogy elhatalmasodott rajta

Kusztos Endre munkája

a sejtek elburjánzása, ahogy átvette felette a hatalmat a rettenetes rák, úgy lett kisebb és kisebb, de annál nagyobb a Mindenhatóba való kapaszkodása. Az Isten nélkül élő, csak a hatalomban bízó személy élete végén – ahogy a nagypénteki gonosztevő – csak fentről várta a felmentést élete utolsó perceiben: „Tiszteletes úr, én egész életemben istentelen voltam, csak a kommunizmusban bíztam, és másokkal rosszat tettem. Vajon megbocsát nekem Isten?” – Hiszem, hogy megbocsátott.

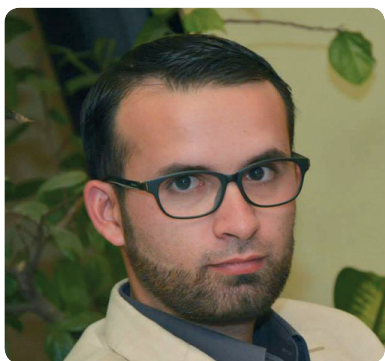
A legmeghatóbb eset azonban az a munkabalesetet szenvedett férfi volt, aki mindkét szemének világát elveszítette az egyik fröccsentőműhelyben. Legjobb barátja volt a hibás, ő nyomta szembe vele véletlenül a forró masszát, és égette össze egész arcát és testét. Élete hátralévő részére nyomorék és munkaképtelen lett. „Meg tud-e neki bocsátani?” – kérdezte tőle a lelkész. „Nem volt könnyű – mondta –, hónapokig vajúdtam, gyötrődtem, és tapasztalnom kellett azt, hogy mennyire bántja őt is. De mikor éreztem bánatát, rájöttem, hogy mennyivel könnyebb helyzetben vagyok én. Mert én csak testileg vagyok beteg és egy életre munkaképtelen, de ő a lelkiismeret-furdalásból, a bűnbánatból soha sem fog tudni kigyógyulni. A legjobb barátom volt, és ma is az. Naponta jön, Bibliát olvasunk, segít és mindent megtesz értem. Egy életre megtanultam, mit jelent ez a szó: igazán és tiszta szívből megbocsátani.”

Vigasztalunk és minket is vigasztalnak, bátorítunk és minket is bátorítanak – ez a lelkész élete és szolgálata.

Vetési László

Táncos pap Mezőkeszűben

Török-Csingó Adorján a lelkipásztori küldetéséről, gyülekezeti tervekről, a szerető szívű mezőségi emberről és a népi kultúra fontosságáról

– *Hogyan és mikor született meg benned az elhatározás, hogy lelkipásztor legyél?*

– Hatéves koromban édesanyám szerint azt mondtam neki, hogy pap leszek, és őt a kert végébe

temetem. Aztán ötödik után a gyalui volt osztályfőnökünk azt kérdezte édesanyámtól: „Miért íratod Kolozsvárra iskolába, mit akarsz csinálni belőle? Papot?” A szüleim sem, magam sem tudtam akkor, hogy mi lesz belőlem. De Valaki tudta. És ez a Valaki úgy intézte, egyengette utamat, hogy a líceum elvégzése után nem volt kérdés, hova felvételizzek. Tudom, érzem, Isten erre a szolgálatra hívott el.

– *Kalotaszegen (Gyaluban) nevelkedtél, majd Segesváron, később a Kolozsvár-Kerekdombi Egyházközségben szolgáltál, másfél éve pedig Mezőkeszűben hirdeted az Igét. Milyen volt a nagy gyülekezetből a 180 lelkes közösségbe kerülni?*

– A nagyvárosi gyülekezetek és szolgálatok jót tettek nekem, sokat tanultam egykori idősebb szolgatársaimtól. Falun és kis gyülekezetben viszont más a lelkipásztori élet. Ám ugyanazt a szolgálatot végzem, mint máshol, csak kevesebb embernek hirdetem az Igét.

– *Milyen a mezőkeszűi közösség?*

– Mezőségi kis magyar falu, egy sziget a román tenger közepén. A falu református népe pedig olyan, mint a mezőségi ember általában: egyszerű, szerető szívű, dolgos, Istent, egyházát és lelkipásztorát szerető, hűségese ember.

– *Eddigi szolgálatod alatt mi jelentette a legnagyobb elégtételt, illetve megpróbáltatást?*

– Számomra öröm az, ha gyakorlatban is látom mindazt, amit az Igéből megértettünk. És elszomorodom, amikor ennek ellenkezőjét fedezem fel magam körül.

– *Milyen terveitek vannak a közeljövőben?*

– Templomunk kazettás mennyezetének a restaurálását szeretnénk elkezdni idén. Ezenkívül szeretnénk a kultúrathonunk és egyben gyülekezeti házunk tetőszerkezetét kicserélni. Végül pedig a gyülekezetünk által pár évvel ezelőtt megvásárolt épületben orvosi rendelőt alakítanánk ki. De gyülekezetépítési, lelki vonatkozású terveink is vannak, még akkor is, ha a gyülekezeti tagjaink többsége idős és beteg. Közöttük is nagy szükség van a lelki szolgálatra.

– *Hogyan készültök az ünnepre? Van-e valamilyen sajtós helyi szokás vagy hagyomány?*

– A falu népe kiöregedett, fiatal alig van, ezért a népi hagyományok sajnos kikoptak. Az idősek mesélik, hogy ilyenkor volt tánc az ünnep estéin. De mára már csak az öntözés szokása él. A legtöbb ember számára az ünnep az istentiszteleteken való részvételben merül ki.

– *A népzene közel áll szívedhez. Aktív néptáncos is vagy. Hogyan fogadta a gyülekezet ezt a „néptáncos lelkipásztort”?*

– Sokan nem nézik jó szemmel, mások pedig örömmel veszik, hogy ennyire elkötelezettje vagyok a népi kultúrának. Amikor 2013 augusztusában Mezőkeszűben jártam, az istentiszteletet követő beszélgetésen elmondtam, hogy táncolok, énekelek. A gyülekezet pedig örömmel fogadta ezt. Az elődöm, Tárkányi Márton is táncos pap volt. Így ez nem volt új a gyülekezet számára. Pár nappal ezelőtt épp az egyik presbiterünkkel beszélgettem, miközben a teheneket itatta a parókiával szembeni kútnál. Ő mesélte, hogy az egyik falubeli adventista asszony azt mondta a feleségének rólam: „ez a fiú nem papnak való, mert táncol”. Presbiterünk felesége pedig ezt válaszolta: „de épp, hogy annak való!” Úgy látom, a keszűi reformátusok büszkék arra, hogy lelkipásztoruk el tudja járni a keszűi táncot is. Kultúránk megőrzése és továbbadása egyfajta személyes küldetésem az Ige szolgálata mellett. Bár igaz, a szolgálat az első. Úgy tapasztalom, lelkipásztorként jó lehetőségeim vannak a közösségben arra, hogy a néptáncot és a lelkipásztori szolgálatot egymás javára kamatoztassam. Csak egy példa: szándékomban áll megtanítani a gyerekeknek, fiataloknak a keszűi táncot, énekeket, hagyományokat. Erre pedig a falu lelkipásztoraként több esélyem van.

Cseh Zoltán
magyarpalatkai lelkipásztor

Versenyszellem és jézusi parancs

Egyházmegyei bibliaismereti vetélkedő

Nemrég került sor az immár hagyományosnak számító bibliaismereti vetélkedőre, amelynek a Brassai Sámuel Líceum adott otthont. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével Jenei Tamás egyházkerületi missziói előadó, Gáll Sándor tanügyi előadó-tanácsos és Farkas László egyházmegyei katekétikai előadó.

A diákok felkészítő tanáraik kíséretében a Kalotaszegi, Kolozsvári és Tordai Egyházmegyéből érkeztek: 37 ötödikes és 36 hatodikos tanuló. Örömmel tapasztaltuk, hogy – bár rendezvényünkkel egy időben más tantárgyversenyek is zajlottak – sok diák felismerte a vallásvetélkedő fontosságát, és minket választott.

A rendezvényt **Farkas László** kolozsvár-irisztelepi lelkipásztor, egyházmegyei katekétikai előadó áhí-

tattal nyitotta meg a Jn 14,21 alapján. „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”

Együttlétünk hivatalos elnevezése *Bibliaismereti vetélkedő* ugyan, de igyekeztünk tudatosítani a diákokban: a verseny az ismeretekről való számadás mellett

igen jó alkalom új barátságok kialakítására, a szeretet megélésére, hiszen nem a versenyszellem az elsődleges cél, hanem a jézusi parancs betöltése.

Az áhítatot követően a tanulók egyénileg oldottak meg feladatokat. Az összegyűjtött pontok alapján díjaztuk a legügyesebbeket. Az ötödik osztályosoknál: Kovács

Dorottya (Református Kollégium), Deé Róbert (János Zsigmond Unitárius Kollégium), Kispál Nóra (kalotaszentkirályi Ady Endre iskola). A hatodikosoknál Gombár Anna (Református Kollégium), Darabont Csenge (Református Kollégium), Sógor Bence (S.

Toduța Zeneliceum) szerepeltek a legjobban.

A szeretetvendégség, valamint az értékes jutalomkönyvek költségét a Kolozsvári Egyházmegye jelentős anyagi támogatásával sikerült fedezni, melyet a vetélkedő megszervezéséhez évről évre lelkesen biztosít. Hálásan köszönjük! Köszönet illeti a Kalotaszegi és Tordai Egyházmegye hozzájárulását is. Életükre és munkájukra Isten áldását kérjük. Az együttlétet áhítattal és közös énekléssel zártuk, annak reményében, hogy jövőre újra találkozunk.

A diákok ügyesen oldották meg a feladatokat

Dr. Bibza Gábor esperes, Farkas László katekétikai előadó és Biró Enikő vallástanár

Pócsai Magdolna vallástanár

A Presbiteri Szövetség közgyűlése

Február 21-én a Kolozsmonostori Egyházközség templomában tartotta éves közgyűlését az egyházmegye Presbiteri Szövetsége (PSZ). A mintegy 90 résztvevő dr. Bibza Gábor esperes igehirdetését követően Szegedi László generális direktornak a presbiteri szolgálat sokoldalú tevékenységéről szóló, tartalmas és érdekes előadását hallgathatta meg. A köszöntések után sor került a PSZ vezetőségének éves beszámolójára és az idei tervek vázolására. Az előadást és a beszámolót megbeszélés követte.

Körzeti konferencia Magyarlétán

Március 7-én az egyházmegyei Presbiteri Szövetség megtartotta 1-es körzetének konferenciáját Magyarlétán. Dr. Bibza Gábor esperes igehirdetését követően az 50 résztvevő dr. Tunyogi Lehel magyarfodorházi lelkipásztor minden igényt kielégítő előadását hallgatta meg. Az előadás után a jelen lévő presbiteriek a gyülekezetek örömeiről és gondjairól folytattak hasznos és tartalmas beszélgetést.

Floriska István, PSZ-elnök

Nőszövetségi vándorzászló

A Kolozsvár-Belvárosi Egyházközség által felajánlott zászlót 2015-től vándorzászlóként az egyházmegye nőszövetsége azzal a céllal indította útra, hogy minél

több helyen váljon ismertté a nőszövetség munkája, és a gyülekezetek közt minél több kapcsolat alakuljon ki. Januárban a kolozsvár-hidelvei templomban volt, februárban Magyarfodorházára vándorolt, és márciustól a Magyarfenesi Egyházközség ad neki otthont. A szabályzat szerint a vándorzászló minden gyülekezetben csak egy hónapot ülhet.

Szóllósi Etelka, nőszövetségi elnök

Első negyedévi lelkészértekezlet

Február 25-én került sor az egyházmegyei Lelkészertekezleti Szövetségének első ülésére a Kolozsvári Református Kollégium keretében működő Szász Domokos-szakiskola dísztermében. Bustya János lelkipásztor-tanár tartott két érdekes előadást *Elavult és modern elemek a homiletikában*, illetve *Fészbuk dzsenörésön* címmel. Az előadásokat megbeszélés követte, majd a résztvevők a szakiskola szakácsosztálya által készített ebédjét fogyasztották el.

Oroszhegyi Attila Zsolt, lelkészértekezleti elnök

Vizitáció Szászfenesen

Az egyházmegye vizitációs bizottsága március 13-án meglátogatta a Szászfenesi Egyházközséget. Jó volt látni a szerveződő közösséget és épülő templomát az alig hároméves anyaegyházközségnek. Nyomatékosan a hívek figyelmébe ajánljuk az egyház fenntartásának fontosságát és a folyamatos épülést!

Egyházmegyei honlap

Örömmel adjuk hírül, hogy elkészült az egyházmegye honlapja. Használjuk bátran és ajánljuk ismerőseinknek is a www.kolozsvarireformatus.ro címen elérhető honlapot. Jó böngészést kívánunk!